

Marija Fekete-Sullivan
MALI KLIKERAŠI

Kad su se zavoljeli Žuta Lala i Plavi Tulipan, drugi cvjetovi su šaputali: *O, kako će njihova djeca biti lijepa!*

Ali dani su dolazili i prolazili bez djece. Laline prekrasne latice samo što nisu otpale.

Brinem silno

usred mraka

što nemamo potomaka - priznala je Lala svome dragom.

On kao da se malo naljutio. No, ubrzo je svojoj dragoj posvetio najnovije tulipanske rime:

Lalo mila, cvječko draga,

zar ti nije dovoljna

naša ljubav jaka?

Lala ga je pokušala odobrovoljiti. Naravno, Tulipan je za nju bio najljepši i najdraži cvijet u polju. A tek kad dođu mali tulipani! Njenoj sreći neće biti kraja.

- Oh, Cvjetna Vilo, gdje si? - uzdahnula je.

Čuvši Lalin poziv, Cvjetna Vila je sletjela na njen list i upitala:

- Želiš li nešto od mene?

Lala joj je kazala svoju žarku želju.

- Da se ispuni ono što se čini nemogućim, ti i tvoj dragi morate biti spremni na nešto nevjerovatno! - upozorila ju je Cvjetna Vila.

- Sve, sve ćemo učiniti samo da stigne naša beba! - rekla je Lala, molećivo gledajući u Tulipana.

- Sve, samo da moja Lala bude sretna! - potvrdio je Tulipan.

- Eh, dobro, ako je tako - Cvjetna Vila se nasmiješila. I već sutradan šareni cvjetovi su nakrivili glave gledajući u Lalinu prinovu, zapravo u više njih. Jedna je izišla iz korijena, druga iz peteljke, treća iz cvjetnog pupoljka, četvrta iz prašnika, a peta iz tučka.

Pet beba odjednom! Smeđa! Zelena! Šarena! Žućkasta! Narandžasta! Lica im smežurana kao kod patuljaka, a tijela okrugla poput loptica. Majušni. Manji i od Palčića i od Palčice.

Lala se zbnula. Mališani nisu nimalo ličili na nju i njenog dragog. Prvi sin, Korijenov, jedva je čekao da ga roditelji zagrlje, da mu tepaju, maze ga. Ali to nije dočekao. Odlučio je stoga na drugom mjestu potražiti malo nježnosti.

Peteljkov, drugi sin, primijetio je da je brat otišao od kuće, ali još se nadao roditeljskoj toplini i ljubavi. Možda će njega prihvatiti, ako već nisu prvorođenog. Ali mama Lala i tata Tulipan i dalje su bili zbnjeni, nije im bilo jasno što se dešava. Stoga je Peteljkov riješio da toplinu potraži u bijelom svijetu.

Treći sin, Pupiljkov, čuo je kako roditelji ružno govore o Cvjetnoj Vili, o tome kako se poigrala s njima i podarila im *klikere* umjesto beba. Zato je smogao snage da napusti dom i ide tražiti mjesto gdje će mu neko pokloniti barem lijepu riječ.

Četvrti po redu, Prašnikov, najviše je ličio na mamu, bio je sav žućkast, ali mu to nije pomoglo. Činilo se da ga roditelji ljutito gledaju, kao da ništa na njemu ne odobravaju. Otisnuo se u daleki svijet da tamo nađe svoj mir.

Najmlađi, Tučkov, pitao se gdje su se svi razbježali, s kim će se sada igrati. Krenuo je odmah u nepoznate krajeve da nađe kakvo veselo društvo.

Poput svoje braće, i on je išao za radosnim cvrkutom ptica i našao se kraj prekrasnog šumskog jezera. *Je li ovo moguće?*, njih peterica su se čudom čudili. Svaki je želio nešto drugo, svaki je slijedio svoje želje, a stigli su na isto mjesto!

- Želio sam tako malo, a dobio sve vas! - uzviknuo je Korijenov.

- I ja, i ja - složiše se uglas braća. Vrijeme su provodili u igri, šetnji i rješavanju zagonetki. Pitali su se, između ostalog, zašto se pauk uvijek penje po istom zidu da plete svoju mrežu. Zašto kapljica ulja u vodi oblikuje savršen krug? Zašto gušteri vole spavati u uličnoj lampi? Takvo što djeca obično uče od roditelja, učitelja ili od čarobnjaka zvanog Google, a ovi maleni stvorovi sve su morali saznati sami.

Znajući da im je mama Lala a tata Tulipan, zaključiše da su izdanci rijetke vrste *cvjetuljaka*. Četiri godine je ovim mališanima bilo potrebno da odrastu, a onda je došlo vrijeme da potraže zanimanje od kojeg će živjeti. Dogovorili su se da se ponovo okupe za nekoliko godina.

Najstariji je odmah znao šta želi. Napravio je barku od lišća i zaplovio jezerom. - Tu nema namrštenih lica - razmišljao je. - Tek poneka ribica pospanih očiju, ali i ona je pod vodom.

Dobri Dabar ponudio je da ga podučri ribarenju.

- Ah, dobri moj, zašto bih trošio vrijeme na to?! Sve i da se hranim ribom, kako bih je savladao? Svaka je veća i jača od mene - priznao je Korijenov.

- Naivan si, druškane! Zar misliš da ribari love samo ribu? A šta je s ribljim jajima? - upitao je njegov brkati sugovornik.

Korijenovu se ta ideja dopala.

- Kajgana od ribljih jaja! - uzviknuo je. - Oh, to bi bilo divno! Već mi je pomalo dojadilo kestenje s medom.

Korijenov je oduševljeno pristao da izuči ribarski zanat.

Njegov mlađi brat Peteljkov je za to vrijeme pokušavao napraviti letjelicu od granja i lišća. Sanjario je da postane pilot.

- Zašto se mučiš, mališa? Zašto praviš vještačku pticu kad prava ptica već postoji? - upitala ga je grlica koja je upravo sletjela kraj njega.

- Želio bih posmatrati svijet odozgo. Samo onaj ko leti zna dokle se on pruža!

- Pođi onda sa mnom. Zakači se za moj vrat. Nećeš mi nimalo smetati - kazala je grlica.

- Hvala ti na gostoprimstvu, ptičice, grljenja vrijedna! Ali ne mogu prihvatiti tvoju ponudu. Ti bi me vodila tamo gdje ti želiš. A ja želim upravljati svojom letjelicom.

- Oh, pa meni je svejedno gdje sam. Poslušaj moj prijedlog: bit ću tvoja letjelica, ali samo pod jednim uvjetom.

- Kojim?

- Želim da zalutale insekte otjeraš iz mog perja. Zauzvrat, naučit ću te svim tajnama letenja.

- Dogovoreno! - zapljeskao je okruglim ručicama Peteljko i zagrlio svoju grlicu letjelicu.

Pupoljkov, treći *cvjetuljak*, mnogo je volio miris cvijeća. Njemu je najteže padala razdvojenost od mame Lale i tate Tulipana. Odlučio je da postane baštovan i uzgaja samo najljepše i najmirisnije cvjetne vrste. Išao je od cvijeta do cvijeta i proučavao ih: koliko kišnih kapi traže, koliko sunca, koliko hlada...

- Šta to radiš? - iznenada je začuo glas pčele koja je zujala okolo.

- Studiram!

- Studiraš ovdje u šumi, pametnjakoviću mali?!

- Da, u šumi. Proučavam cvijeće i travu. I nisam Pametnjaković Mali, samo da znaš. Zovem se Pupoljkov.

- Pupaljkov! Hm... Oprosti, maleni. Sad mi je jasno: ako si Pupaljkov, naravno da želiš znati sve o cvijeću.

- Tako je. Želim znati zašto se latice otvaraju i zatvaraju, zašto pupoljci privlače vas pčele...

- Znaš, ja te mogu naučiti svemu tome. Budi moj šegrt i ja ti obećavam da ćeš biti jedan od najboljih baštovana u ovom kraju.

- A šta ti imaš od toga?

- Čula sam da ose bježe od vas, malih stvorenja nalik na patuljke. S tobom bih posjetila više cvjetova i tako skupila više meda za svoju obitelj, pčele radilice.

- Ako je tako, pristajem! - reče Pupaljkov spreman da od pčele uči o cvijeću.

Četvrti *cvjetuljak* Prašnikov dugo je razmišljao, a onda je došao do zaključka da se najbolje osjeća u miru šume.

- Pa zašto onda ne bih bio šumar? - sinulo mu je. - Ali kako da se krećem i prelazim silne razdaljine kad nisam veći od običnog klikera!

Samo što je to pomislio, kraj njega se stvorio divlji bijeli konj. Prašnikov mu je povjerio svoju želju da postane šumar.

- Lijepi stvore, da li bi me u svojoj mekanoj grivi odnio do kraja šume? - upitao ga je.

Repati pridošlica je zarzao:

- Da te nosim i prevozim? Ja, dijete divljine! Ne dolazi u obzir!

- Uredu je, samo sam pitao...

- Ne znam zašto uopće pričamo! Vi i vaši ljudi, veliki i mali, ovdje ste me ostavili kad sam se rodio i prepustili me sudbini. Šta sad želite od mene?

Prašnikov je bio svjestan da njegovo lice podsjeća na ljudsko, ali je ipak rekao:

- I mene su najdraži pustili da sam brinem o sebi. Možda bismo nas dvojica samotnjaka mogli brinuti jedan o drugom?

Tople konjske oči na trenutak su postale još toplije i pogledale ga blago, a velika konjska usta razvukla su se u nježni osmijeh. Bijeli konj spustio je glavu na zemlju i rekao:

- Penji se, prijatelju! Idemo zajedno!

Peti *cvjetuljak* dugo je lutao dok nije stigao u jedno planinsko selo. Tamo je iz prikrajka posmatrao razigranu djecu. U bašti su jednog dana djeca zaboravila pribor i blok za crtanje. Tučkov nije odolio. Latio se olovke i bojica. Sutradan su se mališani pitali ko ih je tako lijepo naslikao. Tučkov je zapanjenoj djeci samo mahnuo iz obližnjeg grma, a onda utekao. Od tog dana znao je čime se želi baviti. Bio je on rođeni slikar.

Bližio se dan ponovnog sastanka s braćom. Našli su se na onom istom šumskom puteljku odakle su krenuli u svijet.

Sreća što su se opet sreli bila je neizmijerna! Cijelu tu godinu proveli su zajedno. U proljeće su, dakako, sijali cvijeće. Ljeti su skupljali riblja jajašca. U jesen su pripremali kesten-pire i teglice s medom, a zimi su pravili veliku gozbu na koju su pozivali Dobrog Dabra, Divljeg Konja, Grlicu Letjelicu i Pčelu Radilicu.

A onda je jak vjetar najednom zaljuljao krošnje drveća i raznio *cvjetuljke* na sve strane. Jedva su se ponovo sastali zahvaljujući svojim šumskim prijateljima. Grlica je djelovala uzrujano:

- Donosim vam tužnu vijest. Vaša majka se veoma loše osjeća. A otac luta cvjetnim poljima tražeći lijek za nju.

- Šta joj je? - upitali su cvjetuljci.

- Ne zna se. Ali bi željela da je posjetite.

Peterica braće se zgledaše. Majka je, ipak, samo jedna!

- Otišli smo tako davno, vođeni cvrkutom ptica, u najdublje predjele šume. Mi više i ne znamo kako da dođemo u roditeljsku kuću - priznao je Peteljkov.

- Glupost! Pa ja ću vam pomoći - obećala je grlica, a njen prijatelj Korijenov blistao je od zadovoljstva. Objasnila je Tučkovu kako da stignu do roditelja, a on je nacrtao detaljnu mapu. Prašnikov je zamolio Divljeg Konja da ih preveze do ruba šume. Peteljkov je zatražio od Dobrog Dabra da ih preveze preko jezera, a Pupaljkov je poveo Pčelu Radilicu koja se brinula da na putu ne ostanu bez meda.

Kad su stigli na cvjetnu livadu, vidjeli su da je mama Lala spustila glavu do zemlje. Jedva je disala. Ugledavši svih petero djece, ona uzviknu:

- Stigli ste, mali moji klikeraši!

Braća su se uznemirila. Sve ijedan pomisliše: zar i ovako teško bolesna ima snage da nam se ruga!?

Kao da je pročitala njihove misli, mama Lala je nastavila:

- Mali poput klikera, ali velike mudrice, mamini klikeraši! Čula sam toliko lijepog o vama. A ja... Nisam vam mogla pružiti ono što vam je trebalo - zajecala je.

Djeca se sjatiše oko majke. Bilo im je teško gledati je takvu.

- Reci, mama Lalo, kako da ti pomognemo? Ići ćemo i na kraj svijeta, ako treba. Samo nam ozdravi! - kazao je Korijenov.

Lala je tihim glasom izustila:

- Nigdje ne morate ići. Samo budite uz mene i dajte mi sve ono što ja nisam dala vama. Treba mi samo vaša ljubav.

Peteljko se ljutnuo:

- Zašto bismo ti dali ono što si nam uskratila?!

Lala je samo kimnula glavom.

- Upravu si, dušo. Opet tražim nemoguće. Kao što sam tražila od Cvjetne Vile da mi podari djecu koju nisam mogla imati.

Činilo se da će se njeno tijelo rascijepiti od tuge.

Braća su Peteljka zamolila da više ne priča. I njemu je sad bilo žao.

- Majko, došli smo da pomognemo, a ne da ti pristajemo na muku - uvjeravao ju je Pupaljkov.

Tog trenutka se iz šume začuo glas Cvjetne Vile:

*Blago majci što dočeka
sebi lijeka,*

pet sinova iz daleka - zapjevala je.

Cvjetuljci su oklijevali. Pažljivo su osluškivali Viline pjesmu:

*Ako želiš sretan biti,
prvo moraš sreću dati.*

Jedan po jedan, sinovi su sad prilazili majci.

- Nudim ti nježnost koju sam primio na drugom mjestu - prvi se oglasio Korijenov.

- Nudim ti toplinu koju sam našao na hladnom drumu - dodao je Peteljkov.

- Nudim ti lijepu riječ koju sam od propasti spasio - nadovezao se Pupaljkov.

- Nudim ti mir nakon nemirnih dana - blago je kazao Prašnikov.

- Nudim ti radost druženja za lakšu starost! - veselo je dodao Tučkov.

Nakon tih riječi, mama Lala je iznenada ozdravila. Nježnim laticama zagrlila je svih pet sinova.

Tata Tulipan, koji se upravo vratio s puta, nije mogao vjerovati svojim očima. Divio se neko vrijeme tom lijepom prizoru, a onda se pridružio voljenoj Lali i njihovim sinovima.

Zadovoljna onim što je vidjela, Cvjetna Vila je ispisala sretan kraj ove priče. I još je dodala nekoliko stihova:

*Kažu, ljepota nas često čeka
tamo gdje su srca meka.*